

A Szlovák Nemzeti Párt kettős keresztet hét eleji erődemonstrációja Iglón

Elhagyatva

Csak magukra számíthatnak a nemzetársaink

A mindennapokban is érzékelhető, hogy a magyar külpolitika nem áll a helyzet magaslatán. A felvidéki magyarság immár a szlovák gazdasági mutatók tükrében megelőzött minket, a helyzetük azonban korántsem rózsás. A mindenféle történelmi sebet begyógyítani hivatott uniós csatlakozás csak rontott az együtt élő nemzetiségek viszonyán. Az atrocitásokról az unió nem vesz tudomást, többek között a magyar állam passzivitása miatt.

SZARKA ÁGOTA

Nekik (a szlovákoknak) nem kellünk, az anyaország meg elrúgott magától. Mit tehetnénk? – summázza a felvidéki magyarság hangulatát egy ottani közéleti körökben is ismert vállalkozó. Szavaiból kiderül az is: már rég nem pártpolitikai kérdés a megmaradás ügye. Duna-parti csárdájában egyaránt megfordult Orbán Viktor, Kiss Péter és – láss csodát! – Eörsi Mátys is. Jó és olcsó az étel, jó a levegő, és csodás a folyópart. Interjúalanyunk ké-

ri: ne írjuk le a nevét, nem szeretne a szlovák nacionalisták céltáblájává válni. Arra a kérdésre, a gyászos népszavazás után miként szolgálta ki a „balliberális elitet”, csak annyit mond némi keserűséggel a hangjában, hogy egy dolgot nem tud felogni: a magyar állam miért hagyja őket magukra. Mert most bizony ez történik. A szlovákok a pillisszentkereszti nemzetiségi iroda ügyéből világraszóló botrányt tudtak kavarni. A felvidék közigazgatási átszervezése, a magyar iskolák, az egyházak folyamatos ellehetetlenítése – ami a magyarság szisztematikus felmorzsolásával,

Elintézetlen magyar sérelmek, erősödő szlovák arrogancia

LUDWIG EMIL

Az 1993-tól önálló Szlovák Köztársaság és Magyarország jószomszédi kapcsolatát tartósan megterhelő több örökletes probléma s ezek merőben eltérő felfogású és módszerű kezelése. A két országban kisebbségként élő magyarok és szlovákok számaránya és helyzete közt markáns aszimmetria mutatkozik: míg nálunk az össznépeség 0,2 százaléka tartja magát szlovák nemzetiségűnek, a Szlovákiában élő magyarok aránya jóval tíz százalék fölött van. Északi szomszédunk teljes területe a történelmi Magyarország része volt a honfoglalástól 1920-ig, a békeszerződés(ek) a felvidéki magyarok százezreit taszították kisebbségi sorba, máig megfosztva a politikai és kulturális önrendelkezéstől. Az államhatárt alkotó Duna 1992 őszén történt egyoldalú elterelése óta a folyam vízhozamának 80 százaléka Szlovákia területére jut, a hozzánk érkező 20 százalék még a Szigetköz vízpótlására sem elegendő, a helyzet megoldása és a sokmilliárdos károk kompenzálása 16 éve függőben van. Míg hazánkban a szlovák kisebbség helyzete úgyszólván túlkompensált, ennek az ellenkezője áll fenn a határtól északra. Az elkobzott magyar javak kárpótlása nem történt meg, az anyanyelvi oktatás és művelődés lehetőségei az utóbbi években inkább romlottak, mintsem javultak volna. Dacára a közös uniós tagságunknak, azok az autonómiajogok, amelyek minden nemzetinyelvi kisebbségnek járnak az európai közösségekben, szóba sem kerülhetnek Pozsony részéről. Sőt, ezzel szemben megerősödtek az utóbbi években a magyarellenes jelenségek Szlovákiában. Rendszeresen megrongálják, meggyalázzák történelmi nagyjaink

beolvasztásával fenyeget – azonban nem érdekel senkit, legkevésbé az úgynevezett anyaországot. Az uniós csatlakozás nem-hogy javított volna a helyzeten – ahogy ezt mindenki remélte –, hanem inkább rontott. „Lovat kaptak maguk alá” – mondja a gazda. Szavainak súlya van, hiszen mint kiderült, annak idején, a rendszerváltozáskor ott volt a tűz közelében. Egyik alapító tagja volt az úgynevezett Független Magyar Kezdeményezésnek, amiből később a Magyar Koalíció Pártja kinőtt. Ő úgy véli, a magyarok és a szlovákok közötti viszályt a politika szítja az első pillanatoktól fogva. Ahogy emlékezik, már a rendszerváltozás után érzékelhető volt, hogy a magyar kisebbséghez való viszony a szlovák pártok számára szavazatszerző lehetőség, és ezzel éltek is. Az indulatok elfajulása – lásd a sok közül a Malina Hedvig-ügyet – annak tudható be, hogy a szlovák pártok aduja az egymás elleni harcban mindig is a magyar kártya volt. Ami szerinte nem is csoda, ha tekintetbe vesszük, hogy az ötmillió állampolgárt számláló államban – a nemzetiségi arányok szerint – csak mintegy három és fél millió fő valóban szlovák. A többiek a magyarok – mintegy félmillió –, a cigányok, a lengyelek, a csehek, a ruszinok... Az identifikáció természetesen a legnagyobb kisebbség, a magyar irányába kifejtett ellenállás szempontjából a legfontosabb.

– Amikor elkezdődött a rendszerváltozás, ott voltam Prágában is, ahol *Deutschkat* letartóztatták – veti közbe. – Akkor még azt hittük, hogy lehet együtt, közösen, nem egymás ellenére építkeznünk. Úgy is indult. Aztán nem úgy lett – teszi hozzá legyintve. A második nagy illúzió az uniós csatlakozás volt. Az sem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. A magyar belpolitikáról mindössze annyit mond, innen „kívülről” is látszik, micso-da önmagukért menő játszmák folynak, miközben a nemzet elvész. De büszkén mutatja be fiait, akik tanulnak, nagy terveik vannak. Azt is elmeséli, hogy az anyaországban diákoskodó egyik fiát miként alázták meg. „A menekülteknek máshol kell jelentkezni” – mondták neki a tanulmányi irodán, amikor magyarigazolványát mutatta. A szülőknél kellett jogi segítséget kérniük ügyében.

Csárdájukban rendezvényeknek is helyet adnak, a legutolsó támadás éppen ezért érte őket a médiumokban. A Kárpátia koncertezett náluk: rájuk sütötték az irredenta bélyeget, s hogy egyéb – spontán – megtorlásra kell-e számítaniuk, még nem tudják. Ettől függetlenül a kellemes Duna-parti csárdában mindenkit szívesen kiszolgálnak, megegetnek, megittatnak, legyen az szlovák, magyar vagy egyéb nemzetiségű. Ahogyan így volt ez, és reményeik szerint így is lesz a Felvidéken, nemzedékek óta.

– *Petőfi, Kossuth* – szobrait, a magyar régmúlt és művelődés emlékeit, a magyar többségű környékeken gyűlölködő fal- és útfirkák tűnnek fel. „Tudományos” szinten folyik a történelemhamisítás, a magyar települések iskoláiban évről évre fokozódó nyelvi, kulturális elnyomás tapasztalható. A szlovák politika posztkommunista-nacionalista nászának hozományaként egy ideje már kormány szinten folyik a magyar kulturális hagyományok, értékek gyalázása, aminek hatására a többségi társadalom körében erősödő ellenszenv mérhető a magyarokkal szemben. Olyan, történelmi érdemeket szerzett magyar politikust érhet hatósági zaklatás, egzisztenciális fenyegetés, mint például *Duray Miklóst*; az utcán bántalmazott diáklány – *Malina Hedvig* – jogaival szemben pedig szinte az egész szlovák államapparátus felsorakozik.

Miközben ezek a jelenségek szinte mindennaposak – amúgy meg Szlovákiában évek óta újfasiszta Hlinka-gárdisták masíroznak, parádézhatnak 1944-es uniformisban, magyar-, cigány- és zsidóellenes jelszavakat hangoztatva, és az interneten gyűlöletkeltő propagandát terjesztve –, pozsonyi közhatalmi tényezők, mint legutóbb *Slota* pártelnök és *Fico* miniszterelnök, a Magyar Gárda pusztaság létezését is kifogásolják. Jellemző a két kormány közötti kommunikáció és érdekvédelem közti különbségre az a hisztéria, ami a pillisszentkereszti szlovák kultúrház esetét kísérte a határon túlról (most látható, mennyivel értékesebb ingatlanhoz jutottak a mlynki tótok), míg az ottani, valós és veszélyes tendenciájú magyarellenes akciók rendre kommentár nélkül maradnak Budapest részéről. Ez a fajta defenzív „kisebbségvédelmi” politika a nemzetközi és történelmi tapasztalatok szerint nemhogy nem érhet el eredményt, de inkább felbátorítja a politikai és gazdasági problémáikat a nacionalizmus „füstgránátjaival” elleplezni szándékozó pozsonyi köröket. A legjobb ellenpélda a közelünkben található: Ausztria az észak-italiai német ajkú kisebbség elnyomása ellen olyan eltökélt politikai – és jogi akciókat – akciókat kezdeményezett, amelyek köszönhetően Dél-Tirol lakossága 1971-től az ENSZ által elismert, az osztrák alkotmányba foglalt védőstatushoz jutott, azóta teljes kulturális és önkormányzati autonómiát élvez, s irigylésre méltó gazdasági színvonalra emelkedett.

Kolompár tagadja a milliók eltűntetését

PILHÁL TAMÁS

Közleményben utasította vissza lapunk „valótlan vádjait” (sic!) az Országos Cigány Önkormányzat (OCÖ) elnöke tegnap, miszerint az általa vezetett kiskunmajsai Roma Kisebbségi Érdekvédelmi Szervezet nem tud elszámolni 13 millió forinttal. A roma vezető szavaival ellentétben nem lapunk „vádolta” meg őt, csupán beszámoltunk arról a tényről, hogy a Vám- és Pénzügyőrség Dél-alföldi Nyomozó Hivatala a közelmúltban gyanúsítottként hallgatta ki őt jogosulatlan gazdasági előny megszerzésének bűntette miatt. Tehát *Kolompár Orbán* gyanúsítottja egy büntetőügynek, és majd csak akkor lehet vádlott, ha a nyomozás vádemeléssel zárul. Egyébként a büntetőügy gyanúsítottjai között van Kolompár felesége és egyik közeli rokona is. Az MTI úgy tudja: egy bírósági határozat alapján Kolompár kiskunmajsai szervezeténél szeptember 4-én elárverezték az ingóságokat.

Az OCÖ-elnök szerint felvetődik a kérdés, vajon kinek áll érdekében félreállítani őt a „szélsőségekkel vívott igazságos harca miatt”, és a Magyar Nemzet miért a szeptember 20-i cigány nagygyűlés bejelentését követő napon jelentette meg a cikket. Kolompár sugalmazásával szem-

ben szó sincs időzítésről, ugyanis lapunk korábban is többször érdeklődött a büntetőügy állásáról a nyomozó hatóságnál, de akkor még ismeretlen tettes ellen folyt a vizsgálat. A cigány vezető közleménye úgy zárul: őt nem lehet megfélemlíteni, és szeptember 20-án megtartják nagygyűlésüket „a szélsőségek és a cigányságot ért támadások ellen”.

Ugyancsak szeptember 20-án tart gyűlést a Magyar Demokratikus Charta, és felvetődött, hogy a két rendezvényt együtt tartják meg. A charta egyik alapítóját, *Lévai Katalint* (MSZP) arról kérdeztük, szerencsésnek tartja-e, hogy a bűncselekménnyel gyanúsított Kolompár is velük tündet. Az uniós képviselő úgy reagált: meg kell várni a nyomozás végét, az ártatlanság védelme Kolompár Orbánt is megilleti. Hozzátette: a charta alapértékei közé tartozik a kisebbségek védelme, ezért ha a roma közösségek meg akarják mutatni magukat, annak örül, függetlenül az OCÖ-elnök elleni eljárástól. Egy másik chartaalapító, *Mécs Imre* (MSZP) úgy fogalmazott: jó lenne, ha kitermelődne egy rátermett és feddhetetlen vezetői réteg a cigányságban belül, amely hitelesen képviselhetné a kisebbség érdekeit, elősegíthetné felemelkedését – ehhez minden segítséget meg kell adni nekik, de anélkül, hogy rájuk erőszakolnánk az akaratainkat.

Mindenhol nácikat látnak a kormányoldal hívei

Neonácik készülődéséről adott hírt tegnap a *Népszava*, amely arról tudósított, hogy *Budakeszi határában „megfigyelőállásokkal, autógumikből emelt golyófogó falakkal” ellátott kiképzőbázison gyakorlatoznak szélsőjobboldali gerillák a „forró őszre”. Amint kiderült, árnyékra vetődtek: fiatalok ártalmatlan játékát, az airsoftot vélték szélsőjobboldali gyakorlatozásnak.*

VELKEI TAMÁS

Budakeszin, a fővároshoz közeli település határában található közel egyhektáros területen egy új, legális sportot, egy harci szimulációs játékot üznek. Az airsoft lényege, hogy a résztvevőknek egy előzetesen megállapított feladatot kell teljesíteniük, amely legtöbbször egy terület vagy tárgy megszerzése a másik csapattól. A területen a cikkíró nagy mennyiségben talált műanyag lövedékeket, amelyek szerinte engedély nélkül

jobboldali elemek gyakorlatozhatnak őszi attackokra. A lapnak egy névtelenül nyilatkozó állítólagos szakértő azt mondta: „nyilvánvalóan testi, illetve fegyveres közelharcra, valamint városi környezetben való támadásra készülnek a harcosok”.

A *Népszava* internetes fórumokon néhány kattintás után rábukkanhatott volna a játék szabályaira, amely szerint az „airsoft-játékosok nem képviselnek semmilyen katonai vagy félkatonai szervezetet, politikai, vallási vagy etnikai csoportot. Az airsoft a paintballhoz hasonló, biztonságos, erőszakmentes, stratégiai-taktikai játék, amelyet törvénytisztelő állampolgárok százezrei üznek világszerte”.

A Budántúl Online internetes újságban nyilatkozott a terület tulajdonosa is, aki felháborodott a cikkben, mivel a közölték nagy részét alaptalannak tartotta. Elmondta: szó sincs semmiféle neonáci összeesküvésről vagy kiképzésről, helyette egy szabadidős játék-sport tevékenység zajlik, ahová fiatalokból álló baráti társaságok járnak. Rámutatott arra is: a terület a helyi szabályozási tervben mint sportrekreációs terület van feltüntetve, ezzel tehát tökéletes összhangban van az itt folyó sportjáték. *Tagai István*,

Ártatlan játék a budakeszi élményparkban

FOTÓ: SZÉKELYHIDI BALÁZS

tartott fegyverekből lehetők ki. A játék során használt fegyverek azonban súrtított levegővel működnek, s mindössze 0,2 gramm súlyú műanyag golyókat lönek ki.

A *Népszava* címdalán kezdődő cikke a környékbéli szövegbeszédjére hivatkozva arról adott hírt, hogy „neonácik készülődnek a telepen”, ahol az újságíró „álcahálóval borított lőtornyokat” látott. Bizonyára ez lendíthette meg a szerző fantáziáját, s asszociálhatott arra: a telepen csakis szélső-

Budakeszi polgármestere lapunknak elmondta: a *Népszava* cikkének megjelenéséig nem volt tudomása arról, hogy nácik gyakorlatoznának a városban, már csak azért sem, mert a játéktér magánterületen található. – A Budakeszin élő újságíró már korábban is gondot okozott szűkebb pátriájának, s most is „kocsmái információkra” hagyatkozva írta cikkét. Sok kárt okoz nekünk egy-egy ilyen híresztelés, hiszen a negatív jelzőket nehéz feledtetni.